

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 296 § 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 lutego 2018 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego VI Wydziału Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt VI Ka [...],

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Na wstępie warto przypomnieć, że nakaz odpowiedniego stosowania art. 422 k.p.k., o którym mowa w art. 457 § 2 k.p.k., oznacza, że wezwanie do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego powinno dotyczyć tego, czy uzasadnienie ma odnosić się do całości wyroku, czy też zakres uzasadnienia należy ograniczyć stosownie do art. 423 § 1a k.p.k. Brak wskazania w terminie podanym stronie zakresu motywacyjnej części wyroku rodzi konsekwencje z art. 422 § 3 k.p.k., a więc odmowę przyjęcia wniosku. Na takie zarządzenie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, który w opisanym układzie procesowym jest sądem funkcjonalnie właściwym do jego rozpoznania (zob. uchw. 7 sędziów SN z 27 marca 2013 r., I KZP 26/12, OSNKW 2013, z.4, poz. 27).

W niniejszej sprawie skazany nie wywiązał się w określonym terminie z obowiązku doprecyzowania wniosku o sporządzenie uzasadnienia. Jego

twierdzenie zamieszczone w zażaleniu, że w swojej odpowiedzi na wezwanie „wyraził się jasno”, iż domaga się uzasadnienia całości wyroku odwoławczego, nie wytrzymuje krytyki. W treści pisma skazanego z 10 października 2017 r. jest mowa jedynie o tym, że wniosek „dotyczy sporządzenia uzasadnienia wyroku z dnia 08.09.2017 r.” (k. 244). Nawet zastosowanie reguły interpretacyjnej z art. 118 § 1 k.p.k. nie było w stanie tu niczego zmienić.

Dlatego zażalenie uznano za ewidentnie bezzasadne i orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

aw